

K A Č E L J U B E Z N I

Florika Štefan

Izgubljaš se za vogalom mojih besed
in jaz tečem s kačami ljubezni
da te ugriznem v srce
Vse mesto vstaja proti meni
s svojimi razkuštranimi ulicami
in mračnimi podzemlji
Ujamem svoj pogled na drhteči roki
ujamem sled tvojih usten
na praznih kozarcih
Našla sem barvo tvoje srajce
v travi pri reki
z razcvetelim regratom
Čepim pri vratih
in čakam, da pridejo laži
k počitku

S E N

Florika Štefan

Na belih poljih prespiš moje noči
Tako si majhen ko dihaš v snu
Vsaj s prstom premakni
zastor mesečine;
vsaj z enim dihom me zazibaj
na tej zasnuli ladji
ki že štiri pomladi potuje
po beli reki tvojega naročja
Vstani in raztrgaj mi to srajco norcev
ki jo oblačim vsak večer
ko jočem nad izmišljeno otroško posteljo
Noč je polna divjih zveri
a ti spiš tako majhen
v brlogu starega drevesa.

DEKLETA IN ŽENE MOJEGA RODU

Florika Štefan

I

Vse vas poznam dekleta in žene mojega rodu
po račjem koraku
poznam vas kot stare pipe za prvim vogalom ulice
ker še vedno dišite po velikih sobah
in grmadi blazin kjer niste prespale že noči od kresa
Vse vas poznam dekleta in žene
ker v istem ritmu vrtite svoje nedelje
okoli cerkva in zelenih mladcev
kot jata vran, ki obrača svojo lakoto
okoli cerkvenega stolpa
Vse vas poznam dekleta in žene
in tudi prodajo vaših šestnajstih let
kot goveda na vseh banatskih sejmi
Ob slivovki in njivah potujeta vaša mladost in veselje
od enega do drugega konca vasi
Vse vas poznam dekleta in žene
kadar rodite cvetijo njive
a kadar se vam razboli življenje
od rojstev dežja in sonca
se z račjim korakom vračate k očetu
da s kletvijo zdravite svojo usodo.

II

Odhajate v noč s pesmijo petelina v ušesu
in topotom kopit
vlažne od spanca
Odhajate s skorjo kruha v roki
in žvečite zoro do njive
Odhajate od poletja do jeseni
in rastete med dvoje lestev
in dvoje noči
med dvoje sonc
Vedno vam nekdo odpira pot
z bičem v roki

Pod vetrom se sliši vaš smeh
samo tri motike daleč
in zato ste vedno podobne:
sušnemu letu
lakotnemu letu
lačni zemlji
Odhajate od poletja do jeseni
s petjem petelina v ušesu
in topotom kopit
a vedno vas čakajo ista vrata

III

lščem vas za dežjem in po bratvi
nebo je kot bat v vašem krilu
lščem vas po soncu in po žetvi
zemlja je samo nagubano čelo
lščem vas povsod kjer so sledi moje krvi
a ve se skrivate za dveri
in spite s tatovi ki kradejo
eno brazdo zemlje bratu
eno brazdo zemlje sosedu
a deset jih vzame neurje
in še deset hlapci s čebulo in lečo v torbi
lščem vas povsod kjer diši zemlja
po vaših posteljah
tam kjer vaši glasovi ne preskakujejo zidov
kot psi
in čudite se ljudem z mačkami na oknih
in vlečete vodo iz vodnjakov:
o bog od tod izvirajo vse sanje
in od tod odhaja vsa lepota
vzdolž vseh ulic
in teče v širni svet
Bog moj v začetku ulice vsajeni nagrobniki
Bog moj v začetku nagrobnikov se zelenijo njive
in treba je napraviti samo tri korake
da vam zdrkne življenje v krsto

SAMO ŠE ENKRAT

Florika Štefan

Kam bi skrili ta žita na obzorju
in te krčme v očesu odprte do polnoči
in svate s kraguljčki v krvi
Kam bi spravili te stope kruha
in počasnega miru
Kam bi spravili bržljke zataknjene za ikone
in svečo prižgano za mir duše
Kako utišati zvonove cerkve
ki edina stoji bela na soncu
Še malo nas ne boli smrt teh dobrih starcev
Še malo nas ne boli smrt te povorke v črnini
Ne križamo se pri odhodu
Samo enkrat še smo obšli vsa trstja
Samo enkrat še smo obšli vsa polja
Samo enkrat še smo obšli vse krčme
Samo enkrat še smo obšli vsa pokopališča
In odšli zravnani v žalosti

Prevedla Saša Vegri